

[gammel svensk bok om samme tema \(oscar Bucsh\)](#)

Dyp transe mediet Beatrice Brunner om hva som skjer i overgangen til den andre siden av DØDEN! Og her særlig om hva som skjer i den såkalte skjærsilden- *da en gjennom den/de åndelig kropp, må se på sine dårlige/primitive/dyriske sider, fra den andre sidens større utsyn* og der med de tidvis 'strenge' lærere tilstede.

De tolv rapportene publisert i (hele, her kun utdrag-) boken er bare et lite utvalg av de mer enn 2400 forelesningene som er overført av det sveitsiske dyprancemediet Beatrice Brunner. Disse forelesningene har blitt publisert kontinuerlig siden 1948 i "Geistige Welt" (den åndelige verden), det eldste tidsskriftet i den tysktalende verden for kristen åndsundervisning og overjordisk kunnskap, og også i dets engelske motstykke -"The Spiritual World" siden 1965, som er utgitt seks ganger i året som e-tidsskrift av den sveitsiske foreningen GL Zurich.

[Link til tysk utg.pdf](#) | [link til lydbok eng](#)

Innholdsfortegnelse for hovedboken:

Innhold:

Introduksjon

Elisabeth: Hvordan hun ble spiritist og hvordan

Theresa: Gleder og skuffelser i det hinsides

Jakob: Troen på Gud er viktig

[foreløpig oversatt](#) > [Mathys](#): Til tjeneste for sjeler i pine

Peter: Død i en tidlig alder (7. april 1965)

Karin: Inne i en landsby for barn

Hanna: Man må fortjene sin plass i himmelen gjennom

Magdalena: En stemor soner for sin mangel på kjærlighet

Maximilian: En materialist med mange feil

David: En gang herre over herregården - så et liv som simpel gjeter

Karin: Et praktfullt hjem - liv og en gledelig aktivitet i det hinsidige

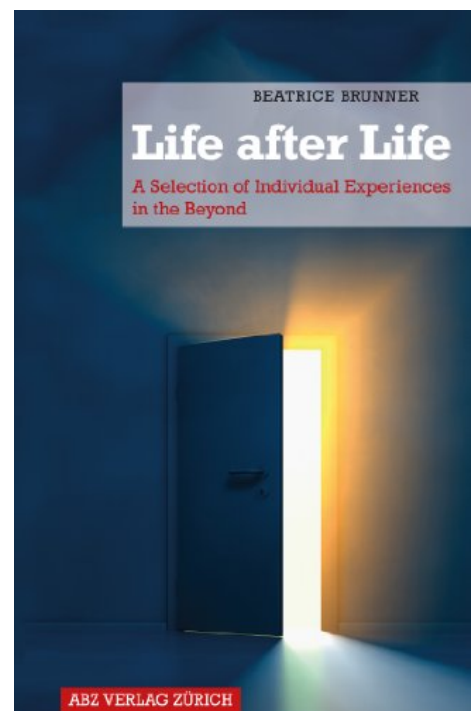
Amalia: En opplevelse som aldri vil bli glemt

Epilog

Har plukket ut noen eksempler på dette fra boken om BB's budskaper >, der noen hadde en lett overgang/skjærsild, mens andre hadde det langt tøffere. Alt på basis av det liv de hadde levd.

Merk at det er et ganske religiøst språk i denne boken, for vi må huske på folk i Tyskland som er åpne for et liv etter dette, ofte er katolikker, eller i allefall mer eller mindre såkalt religiøse, så «Jesus» går igjen i endel av denne.

Først her fra innledningen i boken:

'Det faktum at mennesker selv i dag kan bli veiledet og undervist av den gode, hjelpende astral-vesener som har gått til andre siden - de såkalte 'Guds ånder', underbygges av de 2500 forelesningene som har blitt overført av det dyptransemediet Beatrice Brunner (1910 - 1983), over en periode på 35 år mellom 1948 og 1983. En del av disse omfattende læresetningene fra den guddommelige verden består av 91 'rapporter' med individuelle opplevelser av avdøde mennesker, som forteller om deres liv på jorden **og deres første opplevelser i verden utenfor.**

Denne boken gjenspeiler et lite utvalg av disse individuelle rapportene om avdøde personer som levde på jorden for rundt 50 til 200 år siden. Basert på forklaringene i disse beretningene blir leseren satt i stand til å forestille seg mulighetene som åpnes av et forhold mellom denne verden og den hinsides, og han eller hun kan få innsikt i den verden som venter hver og en av oss. Beretningene er personlige, og hver av dem viser de forskjellige åndelige effektene eller virkningene av et individs holdning og handlinger, og den måten de blir dømt og behandlet etter døden.

Rapportene i denne boken er basert på de originale *tyskspråklige båndopptakene*. Ved konvertering fra muntlig til skriftlig form er det foretatt redaksjonelle justeringer der det er hensiktsmessig. Den individuelle uttrykksmåten til hver manifesterende 'ånd' er blitt opprettholdt i sin opprinnelige form.

Først har jeg plukket ut eksemplet med...

Mathys:

'I tjeneste for sjeler i pine'

Personlig rapport, 7. april 1965

Gud velsigne! Jeg heter Mathys. Det er ikke noe spesielt nevneverdig med livet mitt på jorden. Jeg hadde en familie på ni barn å forsørge, og foreldrene mine bodde hos oss også. Jeg var en glassmaler og bodde i Østerrike. Vi førte et andektig, kristent liv. Vi prøvde alltid å leve et rettfærdig liv og holde budene. Vi ba våre daglige bønner sammen og gikk aldri glipp av gudstjeneste på søndager.

Det var gjennom min følelse av plikt og forpliktelse til familien min, sammen med ofrene jeg gjorde for dem, at jeg var i stand til å gå inn i den åndelige verden med en viss grad av fortjeneste. Jeg hadde alltid følt et sterkt ønske om å hjelpe andre i nød, og slektningene mine øvde seg også på å gjøre dette. Det ble en skikk i familien vår å støtte de minst bemidlede, hjelpe dem med et måltid eller ved å gi dem brød eller klær av noe slag. Kort sagt, vi ga til andre og tilbød dem vår hjelp når og hvor vi kunne.

«Da jeg kom hit i det hinsidige, ble jeg overrasket over mottakelsen jeg fikk. Foreldrene mine, som hadde vendt tilbake til ånde verdenen lenge før meg, kom for å hilse på og var overlykkelige over å se meg. "Nå trenger du aldri mer bekymre deg for ditt daglige brød!" fortalte de meg. "Men du kan, hvis du ønsker, fortsette å hjelpe de fattige." Og min mor la til: «Det er alltid mye arbeid for oss å gjøre her. Vi kan leve lykkelige liv, men vi må fortsatt GJØRE NOE (arbeide-) for å bli lykkelige*. Men arbeidet vårt er ikke så hardt som det er på jorden.»

Jeg hørte disse ordene fra min mor og hennes ledsager. De virket så glade for at jeg hadde kommet over. Når det gjelder meg selv, følte jeg meg egentlig ganske lettet. Jeg hadde tatt godt vare på

familien min, og de som jeg hadde etterlatt, så ut å bli tatt godt vare på nå. Så det var ikke nødvendig for meg å være engstelig for familien min eller bekymre meg for hvordan de hadde det, spesielt siden de jeg hadde etterlatt, stolte standhaftig på Gud.

En kort tid senere kom min kone også inn i den åndelige verden. Vi fikk være sammen en viss periode, og vi trengte ikke å arbeide i begynnelsen. Det kom senere.

*det går også fram av filmen om andre sidens liv etter overgangen til de mellomste plan: ASTRAL CITY ([link](#) på lavoppløslig- mer om den lenger ned her)

Etter en viss tid måtte vi ta avskjed med hverandre. Det ble gjort veldig klart for oss at i den åndelige verden er det intet (som er-)stillestående . Snarere er det opp til hver og en av oss her å gjøre seriøse anstrengelser for å fortsette vår oppstigning, og dermed vinne for oss selv en vakker plass i den høyere/lysere verden. Det eneste som kreves er at vi bruker oss selv flittig og lydig, og gjør vårt aller beste for å bidra til realiseringen av Guds frelsesplan.

Vi ble fortalt at det er mange vesener som lever i tilstander av stor elendighet, og at *mange av dem som ankommer blant oss i det hinsides er svært fortvilet, ulykkelige og fulle av frykt*. For mange kommer denne nye verdenen også som et stort sjokk – de har ventet seg noe helt annet. Og så er det også de som rett og slett ikke vil være her og som ikke er i stand til å forsone seg med livet i denne sfæren.

Deretter ble det forklart for meg at disse nyankomne personene trengte vår støtte - og at det er så mange 'brødre og søstre' som trenger hjelp. Som jeg hadde vært vant til i mitt liv på jorden med å hjelpe og støtte andre, ble jeg nå oppmuntret til å rette min hjelp mot mine brødre og søstre her i denne verden også. Jeg ble også fortalt om *måtene* en slik hjelp kunne gis på.

Først var jeg virkelig rørt som en tilskuer og hadde ikke så mye å gjøre. Min oppgave var å nøye observere hvordan lærerne mine håndterte de som nylig kom tilbake; senere, ble jeg fortalt, ville jeg utføre dette arbeidet på egen hånd.

Jeg skal fortelle dere nå om opplevelsene jeg hadde som gjorde størst inntrykk på meg og som var de jeg setter mest pris på. **På den tiden hadde jeg ingen anelse om hvordan livet i de himmelske rikene egentlig var.** I ens jordiske liv tenker man rett og slett ikke på hva som skal skje - eller hva som kan skje - med de som har gjort ille ting på en eller annen måte. I religionen snakker man mye om Guds barmhjertighet, og hans kjærlighet, og absolutt hvis man har levd et godt liv, ser man frem til å oppleve denne barmhjertigheten og kjærligheten i den kommende verden. Men faktum er at folk flest ikke har noen reell forståelse av Kristi frelsesverk. Og så, en av de første tingene vi må gjøre her, med hensyn til arbeidet vi skal utføre, er å lære om frelsesplanen. Jeg var intet unntak.

Jeg burde si at denne spesielle instruksjonen ikke umiddelbart gis til alle når de vender tilbake til ånde verdenen. Men fordi min villighet til å fortsette å tjene og hjelpe andre allerede var kjent for dem jeg hadde ansvaret for da, fikk jeg dette ansvaret. Så la meg nå fortelle deg litt om arbeidet jeg ble gitt til å gjøre.

Mennesker på jorden kan være veldig grusomme, spesielt i krigstider. Når de fanger fiendene deres – som de kaller dem – tar de dem til fange og holder dem ofte inne og torturerer dem for å få den informasjonen de ønsker.

Dette skjer dessverre veldig ofte. Det kan også skje at individer som er uenige i handlingene til deres regjeringer blir spioner, men senere faller i hendene på sitt eget folk. Slike ting skjer virkelig blant dere på jorden! Ve dem som blir tatt! De vil møte en sørgelig slutt. Så er det også mennesker som er fengslet for sine forskjellige oppfatninger eller sin religiøse eller annen tro, som blir torturert og til slutt drept. Det er funnet mange måter å anklage dem for forseelser på, og så snart de er funnet skyldige, blir de muligens dømt til døden. Jeg vil ikke gå inn på detaljene her, men du vet godt hvor grusomme enkeltpersoner kan være fra hendelsene i de siste krigene, om ikke fra: krigene som

fortsatt utkjempes, selv i dag. Du kan utvilsomt forestille deg frykten til de som blir torturert og dømt til døden, uten å vite hvordan de kommer til å bli drept, men godt vet at de vil bli drept.

Åndeverdenen forlater ikke slike individer, og vender seg heller ikke bort fra dem som ikke har noen tro. Det er 'misjonærånder' som tar seg av slike mennesker, uavhengig av om de tror på Gud eller ikke. Kraften i Guds kjærlighet sikrer at hver person vil få den støtten han eller hun trenger og på best mulig måte. Du må imidlertid forstå at individer som tror, og som vender seg til Gud, vil motta mer støtte enn de som ikke gjør det.

Jeg ble derfor bedt om å slutte meg til misjonæråndenes rekke og gi min hjelp til de uheldige personene de arbeider med, for å hjelpe dem. Misjonærånder har måter og midler for å trøste disse torturerte, redde menneskene. De har midler av åndelig art til rådighet og bruker disse best sammen med dem som har akseptert deres skjebne og setter sin lit til Gud. Misjonæråndene vil gjøre sitt beste for å berolige disse stakkars skapningene og dermed gjøre dem i stand til å møte sin ende med mot. I slike tilfeller bruker de en rekke åndelige virkemidler. De fleste (-tolkes da som de inkarnerte/»oss») er ute av stand å sanse eller se disse, med mindre han eller hun er klarsynt, klarhørende eller klarsynt. (om hvordan dette skjer er som før nevnt, godt fremstilt i boken/filmen [ASTRAL CITY](#) også.)*

For eksempel vil misjonæråndene gi de lidende og undertrykte en drink laget av åndelige stoffer. Denne drikken inneholder et beroligende middel som er i stand til å påvirke den fysiske organismen; samtidig har den ingredienser som beroliger og styrker den enkeltes sjel. Denne drikken brukes ganske ofte, både med personer som har tro og med de som ikke har det.

En alternativ metode som brukes for å berolige mennesker er bruken av en balsam som påføres ansiktet og gnis spesielt inn over pannen og overleppen. Dette har også en beroligende effekt på individet.

På denne måten, og gjennom kraften i Guds kjærlighet, kommer misjonsvesenene til hjelp og støtte for de som lider, og letter dermed deres byrder. Effektiviteten til disse midlene avhenger imidlertid veldig av holdningen og sinnstilstanden til personene de brukes på. Forutsetningene for å lykkes med virkemidlene er optimale når individet har forsonet seg med og akseptert sin skjebne. I motsetning til dette har rettsmidlene liten sjanse til å lykkes med individer fulle av hat og som kjemper mot deres forestående død. Jeg inkluderer dette for din egen personlige instruksjon.

Og så, i begynnelsen, fungerte jeg som støtte for de som led - noen ganger for mennesker som hadde tro, noen ganger for de som ikke gjorde det, men som, når deres siste time nærmet seg, likevel ville uttrykke tanken: "Hvis det er en Gud, vær så snill, å vær så snill, forbarm deg over meg og tilgi meg for at jeg ikke har trodd på deg!" Det er mange som har slike tanker i sine siste timer; men det er fortsatt mange som ikke uttrykker noen tro på Gud i det hele tatt, jeg må si, jeg syntes det var en veldig tilfredsstillende opplevelse å kunne hjelpe mennesker som trodde på den tiden.

Jeg fikk ikke bare lov til å gi dem drikken jeg snakket om, og å smøre den spesielle oljen på pannen og leppene deres, men også være tilstede når tiden kom for dem å åpne sine åndelige øyne. Jeg ville stå der foran dem, fortsatt med beholderen min med åndelige stoffer, og fortelle dem at jeg hadde vært med dem i deres siste øyeblikk og hadde talt modige ord til dem, og hadde vært i stand til å ta bort noe av deres uro. Deres vanlige svar var å stå der, stirre på meg med vidåpne øyne, forstår knapt et ord av det som ble sagt. De trenger tid, etter å ha avsluttet sine jordiske liv under slike voldelige omstendigheter. Deres retur til den åndelige verden er ikke en enkel eller grei sak.

)*"Nosso Lar" (or "The Astral City" in the present English version) appeared on Earth in 1943 through the mediumship of Francisco Xavier and edited by the Brazilian Spiritist Federation (FEB). The book tells us the odyssey of a recently departed physician who introduces himself under the pen name "André Luiz" (see forewords by Emmanuel and J Haddad). The author discloses a spiritual society, a colony of work located in the vicinity of the Earth surface, where one finds the happy of sad results of one acts after reaching "the other side" of life. Far from abstractions or purely philosophical argumentation, André Luiz speaks about the actual reality of imperfect spirits still alive, working and preparing themselves for the next life's struggles. [Partly book copy html](#) and [here a lady talks about this film](#) and its content in an youtube-video

I løpet av årene har du definitivt mottatt mange beretninger fra våre brødre og søstre i ånden som forteller deg at hver enkelt går til et sted i den åndelige verden som tilsvarer hans eller hennes eget spesielle nivå av åndelig utvikling. Du vil også ha blitt fortalt at noen individer blir gitt varm, kjærlig velkomst mens andre blir møtt med bebreidelser og kritikk. Alt koker egentlig ned til hva en person har gjort med livet sitt på jorden.

La meg nå fortelle deg om de som dør i troen på Gud og som, før de tar det store skrittet fra jorden til ånden, er blitt tvunget til å gjennomgå en periode med fysisk tortur.

Theresia:

Gleder og skuffelser i det hinsides

Personlig rapport, 4. mai 1966

Gud velsigne. Jeg heter Theresia og bodde for omtrent åtti år siden i Østerrike. Jeg vil gjerne gi deg en kort beskrivelse av livet mitt, men samtidig vil jeg prøve å kaste lys over forskjellen mellom omstendigheter da og omstendigheter nå. I tillegg vil jeg fortelle deg om arbeidet jeg gjør i dag, her i det hinsidige : Jeg passer på sjeler som nettopp har kommet hit /'hjem', og der det er nødvendig gir jeg dem trygghet og trøst. Jeg har tilgang til folk på jorden også; men langt den største delen av arbeidet mitt er i vårt (hinsidige)rike.

Jeg hadde tjent meg en åndelig fortjeneste ved å ha oppdratt et stort antall barn - jeg hadde vært mor til fjorten barn, skjønner du. Livet var hardt; arbeidet hadde også vært hardt. For å si det enkelt, vi hadde vanskelig med å få endene til å møtes. Jeg måtte hjelpe til ved å jobbe for penger også. Jeg var så heldig å ha en søster som tok seg av huset for meg, og på grunn av det kunne jeg gå ut på jobb. Arbeidet mitt – hvis du kan kalle det det – var å gå fra hus til hus, dør til dør, med en varekurv. Jeg kan ikke si at jeg hadde mye å selge, men jeg var glad for hver krone jeg kunne få tak i.

La meg nå prøve å sammenligne livet da med livet slik det er i dag og hvordan dette forholder seg til mitt arbeid nå, med å trøste sjeler ved deres ankomst hit, i det hinsidige.

I løpet av mitt liv på jorden gjorde jeg også mange, mange feil. Jeg ble fortalt om dette umiddelbart da jeg kom hit i den åndelige verden. Men jeg ble også fortalt følgende: «Theresia, du har gjort deg fortjent til betydelig fortjeneste på grunn av dine mange barn. Du har oppnådd noe av betydning i Guds frelsesplan. Men når det gjelder ditt eget liv, levde du ikke alltid et veldig ærlig liv. Og det er noe vi ikke har vært i stand til å tolerere - for blant annet kunne du være veldig krangleveren."

«Vel - samvittigheten min var langt fra ren i den forbindelse. Men likevel hadde jeg blitt fortalt at mine mange barn ville telle som åndelig fortjeneste i min favør. Jeg måtte også gjennomgå en periode med soning for fortidens feil; men likevel behandlet alle rundt meg meg med stor omtanke og hengivenhet.

Jeg fant denne nye verdenen et fantastisk sted å være i - ganske fantastisk flott. For jeg hadde aldri, aldri, i hele mitt liv, opplevd noe lignende - en slik oppmerksomhet fra andre. Det gjorde virkelig et enormt inntrykk på meg. Nå, la meg fortelle deg hvorfor denne nye verdenen gjorde så

inntrykk på meg, for sett fra der jeg *er nå, i dag*, var ikke verden jeg gikk inn i da et spesielt vakkert sted.

Jeg skal legge til at det ikke er noe særlig interessant jeg kan si om mitt jordiske liv - som jeg for eksempel kunne ha sagt, men jeg hadde levd godt og hatt et fint liv - bortsett fra at jeg ble bebreidet for ikke alltid å ha oppførte seg veldig ærlig, og også for min krangel.

Jeg gikk fra hus til hus med en kurv med alle mulige forskjellige varer - alle slags veldige daglige småting. Det viktigste jeg tok med meg rundt - langt mer verdifullt enn resten av tingene til sammen - var en rosenkrans. Jeg pleide alltid å legge den oppå alt annet. Så, når jeg tilbød varene mine til folk, følte de seg forpliktet til å gi meg noe. Ja, det var ikke mye, men jeg var glad nok for å få *noe*. Noen ganger tok jeg rosenkransen og viklet den rundt hånden min. Folket skulle tro at jeg var en hengiven kvinne, og det ga meg forskjellige materielle fordeler. Noen ganger ga folk meg noe spiselig - litt brød eller litt mat av noe slag - og det var godt nok for meg. *Jeg måtte gjøre alt jeg kunne for å gi barna mine de grunnleggende livsnødvendighetene.*

Senere, i det åndelige riket, da jeg begynte å se meg rundt, ble jeg introdusert for de mer avanserte brødrene og søstrene i denne verden, og de snakket irettesettende til meg om de samme aspektene ved min oppførsel. De fortalte meg at det hadde vært uærlig av meg å ha oppført meg som jeg hadde gjort - at det var ren kalkulert oppførsel fra min side. Jeg sa til dem: «Det var av ren nødvendighet! Ikke utregning, men enkel nødvendighet fikk meg til å gjøre det». Men de lot seg ikke overbevise av unnskyldningene mine.

Nå bekymret jeg meg ikke så mye om hva disse bebreidelsene betydde. For de hadde et mye finere liv, og et mye mer komfortabelt hjem også. De hadde alle bekvemmeligheter de ville, de hadde vakre klær, og så videre – de hadde hatt råd til det de ville. Og nå disse helt ydmykende omstendighetene!

Dere vet," sier jeg så til dem, "jeg var en gang akkurat der dere er nå; men for meg var denne nye verden en fantastisk opplevelse. For da jeg levde på jorden, var det fortsatt så mye fattigdom, og vi gjorde det beste ut av det" ikke forvente så mye. Vi pleide å bruke det samme skjørtet i flere tiår!»

Når vi observerer dagens mennesker - la oss si kvinnene - sier vi til oss selv: «Alt det oppstyret og finessene! Alt med dette kledelige showet». Og når de kommer til oss, er ingenting godt nok for dem. De vil ha det samme fineriet og de samme fancy tingene, og da må de innse at ingenting av det finnes her – og at de fra nå av skal ha på seg enkle klær. Jeg forteller dem: «i min tid skiftet kvinner aldri kjole hver dag, og menn tok heller ikke på seg en ren skjorte hver morgen. I min tid hadde menn den samme skjorten i minst fire uker.» Og fortsatt, i dag, når de vende tilbake til det hinsides, de krever den samme komforten som de hadde på jorden, og disse bekvemmelighetene er rett og slett ikke å finne her.

I tillegg forteller jeg dem at i min tid var det slik: når du var syk, måtte du rett og slett tåle smerten. Bare de svært rike, velstående menneskene hadde råd til en lege, og da kunne selv de ikke alltid bli hjulpet. Men folk av min sort ville aldri gå til legen. Hvis det kom til det, døde vi rett og slett. Livene var ikke så lange som de er i dag, og smerte var noe vi bare måtte tåle, da vi gikk inn i den åndelige verden og ble frigjort fra alle våre smerter - så glade vi var! Vi var så glade for å bli kvitt smertene, vi følte oss gjenfødt! Klærne våre var så mye finere enn klærne vi hadde brukt før – og alt i alt stilte vi ikke den typen krav som sjeler som vender tilbake i dag ofte stiller.

For ikke så lenge siden hadde jeg en veldig spesiell opplevelse. En av disse sjelene kom hjem iført en ganske skitten frakk. Jeg fant ham stående ved en brønn med hendene sammen, og prøvde å rengjøre den flekkdekkede frakken hans. Det var umulig nå å si hva disse flekkene var - enten blod

eller skitt - de var rett og slett med skitne merker. Så her sto han nå ved siden av brønnen og tenkte at han kunne bli kvitt disse flekkene. Jeg gikk bort til ham og spurte hva han gjorde. Reaksjonen hans var ikke så vennlig til tross for at alt jeg ønsket å gjøre var å hjelpe ham.

"Ser du ikke hvor skitten frakken min er?" svarte han meg. "Det ville vært bedre om du tok med deg noe for å fjerne disse flekkene!"

«Du vet», svarte jeg, «dette stoffet ditt for å fjerne flekker, den typen du hadde da du var på jorden, er ikke noe vi har her. Vi har absolutt midler for å fjerne flekker, men det er en helt annen type ting enn hva du forestiller deg.

Han fortsatte likevel ganske enkelt at han ville at jeg skulle hjelpe ham med å bli kvitt disse merkene: han skammet seg fullstendig, sa han; han hadde aldri i hele sitt liv vært vant til å gå rundt i en så skitten tilstand, i så flekkete klær som disse. Viktigst av alt, sa han, han kunne rett og slett ikke forestille seg hvor flekkene hadde kommet fra - og uansett var han sikker på at disse klærne ikke tilhørte ham - det måtte være en feil, en feil fra noens side, mente han.

«Kjære bror», svarte jeg og klappet ham på skulderen. "Det er absolutt ingen feil involvert her! Dette er frakken din – den tilhører deg.»

med dette stirret han tilbake på meg, tydelig motvillig til å akseptere det jeg hadde fortalt ham, og svarte nok en gang: "Jeg skulle ønske du ville hjelpe meg med å bli kvitt flekkene".

"Nei", svarte jeg ham. «Selv i vår verden vil du ikke være i stand til å bli kvitt disse flekkene med vann. Vi har andre måter å gjøre det på.»

"Hva slags andre midler?" ville han vite.

Vel, du skjønner, sa jeg til ham, det er et helt annet type liv her, men det er ikke noe som kan sies med noen få ord. Jeg kunne ikke forklare ham alt dette ved brønnen, sa jeg; vi ville trenge å fortsette samtalen vår - mye lenger enn dette, og først da ville vi ikke være i stand til å fortelle ham hvordan han skal få ren frakken sin igjen. Jeg gjorde ham oppmerksom på det han må ha hørt selv da han kom til denne verden, da han nok hadde blitt fortalt om det og mer viktig forståelsen av hans feil. **Disse flekkene på frakken hans, sa jeg, var ikke noe annet enn resultatet av hans ufullkomne liv.** At den var så skitten var en konsekvens av åndelig lov, og skitten ville bare forsvinne, og utseendet hans endre seg til det bedre, *når han først lyktes i å tilpasse seg forholdene her i denne nye verden.*

Han svarte med å fortelle meg at han hadde hatt så mange fine, rene klær og et vakkert hus dessuten, hatt alt en person kunne ønske seg innvendig og utvendig, og nå befant han seg ikke i annet enn elendighet og skitt.

"Ja, ja", svarte jeg, "og du var kristen også, ikke sant? *Forsto du ikke at alt det jordiske glitteret er verdiløst - at det til syvende og sist er absolutt ingenting verdt?* Selv om en mann er kledd i de fineste klær, hvis hans sjel mangler skjønnhet, og hvis hjertet hans ikke har noen varme, er det ingenting han vil være i stand til å gjøre for å forbedre sitt åndelige utseende.»

Vennen min ville imidlertid ikke prøve å forstå dette. Han nektet å være fornøyd med det jeg hadde sagt og svarte: «Jeg vil bare tilbake! liker meg ikke her. Jeg ønsker å komme tilbake i min verden igjen der jeg bodde og jobbet så lenge. Jeg har all min komfort der. Jeg kan være blant folk av mitt eget slag. Jeg føler meg vel der. Men
oversetter mer etter hvert